

info

Fenn, James Remar in Kate Nelligan. Kaj zmore v filmih takšne vrste, je Sean Young dokazala že v Donaldsonovem thrillerju **Brez izhoda** (No way out).

Pri Paramountu so februarja začeli snemati sequel Addamsovih, z naslovom **Addams Family Values**. Režiser bo spet Barry Sonnenfeld, od igralske ekipe iz prvega dela ostajajo Anjelica Huston, Raul Julia, Christopher Lloyd, Christina Ricci, Jimmy Workman, Christopher Hart in Carel Struycken, ki sta se jim pridružila Carol Kane in Joan Cusack.

John Badham je izvršni producent in režiser sequela **Policijske zasede** (Stakeout, 1987), ki so ga začeli snemati januarja (Buena Vista). Partnerja in soigralca sta ponovno Richard Dreyfuss in Emilio Estevez.

Po spoofih **Frankenstein Junior**, **Vročna sedla**, **Visoka napetost**, **Tišina: smejmo se!**, **Smešna plat zgodovine** in **Smeh v vesolju**, če naštejemo samo tiste, ki so bili predvajani v naših kinematografih, si je Mel Brooks privoščil še izobčena iz Sherwooda. Svoj film, **Robin Hood: Men in Tights** je začel snemati januarja letos v Los Angelesu in je obenem producent, režiser, scenarist ter nosilec ene od glavnih vlog.

Producent, režiser in scenarist James Riffel je v začetku leta začel snemati film, ki ima tako dolg naslov, da je njegova navedba v celoti obenem že kar izčrpen sinopsis: **Night of the Day of the Dawn of the Son of the Bride of the Return of the Revenge of the Terror of the Attack of the Evil, Mutant, Hellbound, Zombified, Flesh-Eating, Sub-Humanoid Living Dead - Part 4**.

Bille August (**Pelle osvajalec**) na Portugalskem in v Københavnu snema film **House of the Spirits** (Neue Constantin Film Prods.), za katerega je sam napisal tudi scenarij. Zbral je precej impresivno igralsko ekipo, nastopajo namreč Meryl Streep, Jeremy Irons, Glenn Close, Winona Ryder, Vanessa Redgrave, Armin MUehler-Stahl in

info

in ščepec slabe vesti: Dustin Hoffman v filmu **Rain Man**, Oliver Stone za film **Rojen 4. julija** in Daniel Day Lewis za vlogo v filmu **My Left Foot**, pa tudi Kevin Costner in Anthony Hopkins kot Hannibal Lecter; pri zadnjih dveh sicer ni šlo za fizično deklasiranost, ampak za socialno. V tem duhu je Brest zaigral z najmočnejšim adutom: za vlogo slepega, zagrenjenega in samomorilskega polkovnika Franka Sladea je izbral Ala Pacina, verjetno edinega igralca, ki slepega človeka lahko odigra prepričljivejšje od slepca samega. S to potezo pa je svoj film kot celoto nehote pokopal.

Zakaj? Al Pacino je že dolgo igralec, ki mu film ne more ničesar odvzeti ne dodati, ker je preprosto odličen kjerkoli in kakorkoli se pojavi. Zato mora režiser, v čigar filmu igra Pacino, vedno paziti, da se bo s filmom Pacinovi perfekciji čimbolj približal, kajti v nasprotnem primeru bo njegova edina zanimivost ravno Pacino sam, ki bo film »povozil«, in to tako, da zaradi njegove dominacije nad filmom filma samega še opazili ne bomo. Natanko to se zgodi s filmom **Vonj po ženski**. Neizrazita zgodba, potencirana sentimentalnost ter skromen, preprost in »sleherniški« scenarij, pisan na kožo najširših množic, gledalca za tistih predimenzioniranih 156 minut sicer v osnovi pritegnejo, toda glavni igralec film dobesedno preraste in vse ostalo prav zaradi njega postane še manj artikulirano. In ker dobro vemo, kje je igralec najbolj izoliran v neizrazitem okolju — v teatru, jasno - nam film **Vonj po ženski** prikaže le odlično gledališko predstavo, »one man show«, ki že sama po sebi ne potrebuje filmskega pristopa, ker je Pacino bolj podoben filmu, kot pa si je film sam.

Vonja po ženski tako nismo kaj dosti deležni, saj v filmu vidimo še manj žensk, kot jih vidi slepi polkovnik. Njegov hedonizem in neustavljiva želja po izgubljenem vizualnem doživljanju sveta, ki mu ga je utelešala ravno ženska, postaneta zato v očeh gledalca nedorečena; prav tako kot film sam.

MAX MODIC

POSLEDNJI MOHIKANEC

THE LAST OF THE MOHICANS

režija:

Michael Mann

scenarij:

Michael Mann, Christopher Crowe, po romanu Jamesa Fenimorja Cooperja in scenariju Philipa Dunnea (1936)

fotografija:

Dante Spinotti

glasba:

Trevor Jones, Randy Edelman

igrajo:

Daniel Day-Lewis, Madeleine Stowe, Russell Means, Eric Schweig, Jodhi May

produkcija:

20th Century Fox
ZDA, 1992

Poslednji Mohikanec Michaela Manna je v prvih dveh tednih predvajanja zaslužil 25 milijonov dolarjev in navdušil tudi precej kritikov, kar je dokaj redek pojav. V čem tiči čudežna formula?

Knjiga Jamesa Fenimorja Cooperja je sicer nudila naslov in osnovno zgodbo, toda pravi vir je bil scenarij Philipa Dunnea, po katerem je let 1936 nastala prva verzija Cooperjevega Mohikanca. Moderni ameriški film skuša v krizi idej ponovno ustvarjati atmosfere iz klasičnega obdobja filma. Če želi **Basic Instinct** z odličnimi dialogi obuditi vzdušje črnega filma 40-ih, pa skuša **Poslednji Mohikanec** ustvariti epskost, ki je odlikovala klasične vesterne. Ob tem ustvarjalci seveda ne smejo pozabiti na razvoj gledalčevega okusa in na nujne sodobne dodatke. Mann epsko vzdušje popestri z moderno uporabo nasilja. Če so v bitkah epskih filmov Indijanci umirali v totalu, jih moderna uporaba nasilja prisili, da umirajo v bližnjem planu. Costnerjev film **Pleše z volkovi** je vsekakor pustil svoje sledove, pa čeprav Daniel Day-Lewis

deluje bolj prepričljivo kot Costnerjev junak, saj v filmu ogromno preteče in ne piše dnevnika. Toda **Pleše z volkovi** je prvi prikazoval Indijance kot ljudi, ki so boljši od belcev. Za njim lahko to vidimo tudi v **Poslednjem Mohikancu**, ki Francoze in Angleže prikaže kot navadne politikante. Ti izkoriščajo posamezna indijanska plemena, ki se medsebojno pobijajo v vojni, ki ni njihova. Tega ni bilo ne v knjigi ne v Dunnovem scenariju, ampak obstaja v zadnjem trendu filmov o Indijancih. Ti morajo ravno tako vsebovati ljubezensko zgodbo, v kateri mora eden izmed partnerjev biti belka ali belec, ki so ga posvojili Indijanci. V Costnerjevem filmu smo videli belo Indijanko, v Mannovem pa imamo belega Indijanca Nathana (Daniel Day-Lewis), posvojenega sina poslednjega Mohikanca Chingachgooka. V Cooperjevem romanu ni ljubezenske zgodbe med Nathanom in Coro, hčerko angleškega polkovnika. Z njo film dobi romantične (epskost) in senzualne prizore (modernost). Romantični so prizori, ki sledijo epskemu občutju, ko si zaljubljenca takoj po bitki padeta v objem, senzualen pa je npr. prizor, ko Nathan v oblegani trdnjavi išče Coro, jo najde, umakneta se od ljudi in se prvič poljubita. Najbolj zlobni Indijanec Magua je krvočen z razlogom, ki ga Cooper ni upošteval: srce Corinega očeta noče pojesti iz čiste zlobe, ampak zato, ker so mu Angleži ubili ženo in otroke. In še zadnja sestavina: vsi rekviziti, od tomahavka do mokasinov, so, podobno kot v **Pleše z volkovi**, izdelani iz originalnih materialov iz tistega časa.

NERINA KOCJANCIC